

sig selv indeholder stor Anledning til Undersøgelse, og det er, om en Bestemmelse, som Loven af 19de Februar 1861 indeholder, er rigtig, at Skatteprocenten ikke maa overstige 3 pCt. Naar Skatteindtægten er beregnet, bliver det jo bestemt, til hvilken Procent af denne Skatteindtægt Skatten skal ansættes, og derom er jo, som sagt, den Bestemmelse, at den ikke maa overstige 3 pCt. Jeg vil blot nævne, at medens den indtil for en halv Snes Aar siden ikke naaede højere end lidt over 2 pCt., har den nu alt i adskillige Aar naaet de 3 pCt., og det er ikke nogen hyggelig Tanke, naar det drejer sig om Kjøbenhavns, Hovedstadens, Udvikling, at den, selv om det var nødvendigt, at den var højere, ikke alligevel kunde sættes højere. Man ser let, at enten vil Manglen paa de Indtægter, der behøves for at fyldestgøre en rimelig Udvikling af Forholdene i Kjøbenhavn, ligefrem standses denne, eller ogsaa vil man tvinges til paa mindre fordelagtige Maader at maatte tilvejebringe de Midler, der behøvedes. Man vil ogsaa se af den umaadelige Forstel der er paa Udviklingen i Kjøbenhavns Forhold nu og den Gang, da denne Bestemmelse blev tagen, at der er en rimelig Anledning til, at det, der passede i 1861, ikke kan siges at passe nu. Jeg vil nævne et enkelt Moment, at Aaret efter at denne Skattevotient i Lovgivningen blev bestemt, altsaa 1862, viste Regnskabets for Kjøbenhavn en løbende Udgift af 2,617,618 Kr., altsaa omtrent 2,600,000 Kr. De løbende Udgifter ere budgetteret for indeværende Aar til 9,086,338 Kr. Man vil se, at det er en umaadelig Forstel, og man maa ikke undre sig over, at hvad der den Gang ansaaes for en passende Skatteprocent, ikke ogsaa kan være det nu. Blandt de Spørgsmaal, der maatte fortjene en Undersøgelse, forekommer det mig derfor ogsaa, at dette Spørgsmaal maatte være. Det er et Spørgsmaal, der kan behandles for sig. Det knytter sig ikke i nogen nærmere Grad til de andre store Spørgsmaal. Man behøver ikke at gøre nogen Forandring i de interkommunale Forhold eller Formuebestaatningen eller i Aktieselskabers Bestaatning eller som sagt i noget af disse store Spørgsmaal, der ellers have været medtagne i Behandlingen, men det er et Spørgsmaal for sig, om man skal beholde denne Skattegrænse, hæve eller forandre den. Med Henhyn hertil vil jeg sige, at uagtet jeg tror, det ikke er rigtigt at beholde den, som den er, men at en Forhøjelse til 4 a 5 pCt. maatte anses for hensigtsmæssig, vil jeg ikke ønske, i hvilken Henseende jeg er uenig med andre, at Grænsen bliver hævet. Jeg tror, det er rigtigt,

at der er en saadan Grænse, for at man kan vide, hvad man har at raade over; jeg tror, der kommer No i Forholdene, i Bestyrelsen af Hovedstadens økonomiske Forhold derved, at der er en Grænse; men jeg er i Tvivl om, det er rigtigt at fastholde den, som den er. Det er altsaa ogsaa et Punkt, der bør tages under Overvejelse. — Jeg tror derfor, at uagtet Sagen i det væsentlige er en formel Gennemførelse af den Bestemmelse, jeg omtalte før, nemlig Forandring i Loven af 1ste April 1887, giver den dog Anledning til Undersøgelser, der passende kunde foretages i et Udval efter 1ste Behandling her. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Madsen-Mygdal: Det foreliggende Lovforslag er af en noget ejendommelig Art. Naar der i Almindelighed foreligger Lovforslag for Rigsdagen, er det jo det sædvanlige, at de gaa ud paa enten Forandringer i bestaaende Forhold eller Tillæg til de bestaaende Bestemmelser; men noget saadant skønner jeg ikke er Tilfældet med det foreliggende Forslag. Det er, saa vidt jeg kan skønne, en Samling af de nuældende Bestemmelser og foreslaar paa intet som helst Omraade noget nyt, uagtet der jo dog har været erkendt, vistnok fra alle Sider, og jeg tror ikke, jeg fejler, naar jeg siger, for mange Aar tilbage, at Forandringer i den bestaaende Bestaatning i det hele taget, ogsaa i Kjøbenhavn, er paatrængende nødvendige. Hvor vidt der nu kan være Tale om, at Forandringer i de Skatter, som omhandles i de 4 første Paragraffer, kunne være nødvendige, skal jeg lade staa hen. Jeg skal villig erkende, at jeg er ikke i Besiddelse af tilstrækkelig Sagkundskab til at kunne afgøre, hvorvidt Forandringer i Arealstatten, Grundstatten, Brolægningsstatten kunde være hensigtsmæssige eller rejsfærdige; det Spørgsmaal lader jeg fuldstændig ligge; derimod er jeg nogenlunde paa det rene med, at Forandring i Indkomststatten er nødvendig, og der staaer jeg ingenlunde ene; thi det erkendes, at Trangen til Forandring paa det Omraade har været almindelig for mange Aar tilbage. Indkomststatten, den personlige Kommuneskat, er jo et gammelt Spørgsmaal her paa Rigsdagen. Det har, det tror jeg nok, jeg tør staa, været paa Tale og behandlet i de sidste 30 Aar her i Rigsdagen. Jeg erkender, at det kunde have en betydelig Interesse ved det foreliggende Spørgsmaals Behandling at gennemgaa Spørgsmaalet om den personlige Indkomststats Historie her paa Rigsdagen; men det skal jeg ikke komme ind paa. Derimod maa